

Rolnummer 5662
Arrest nr. 81/2014 van 22 mei 2014

ARREST

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 10 van de wet van 6 augustus 1993 betreffende de pensioenen van het benoemd personeel van de plaatselijke besturen, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij vonnis van 11 januari 2013 in zake Nicolas Bernard en anderen en Laurence Abs en anderen, tegen de Franse Gemeenschapscommissie en de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 13 juni 2013, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 10 van de wet van 6 augustus 1993 betreffende de pensioenen van het benoemd personeel van de plaatselijke besturen, in die zin geïnterpreteerd dat het aan de Franse Gemeenschapscommissie de verplichting oplegt om een inhouding uit te voeren op het volledige bedrag van het vakantiegeld dat is betaald aan haar personeelsleden die, met toepassing van artikel 81 van de wet van 3 februari 2003 houdende diverse wijzigingen aan de wetgeving betreffende de pensioenen van de openbare sector, de regeling inzake rustpensioenen genieten die van toepassing is op de personeelsleden van het algemeen bestuur van het Rijk, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre :

1. het zodoende aan de Franse Gemeenschapscommissie de verplichting oplegt krachtens artikel *1bis* van de genoemde wet van 6 augustus 1993, zoals gewijzigd bij de programmawet van 27 december 2004, die de woorden ‘ en waarop de bepalingen van de artikelen 156 tot 169 van de nieuwe gemeentewet van toepassing zijn ’ heeft geschrapt, om een dergelijke inhouding uit te voeren voor haar personeel dat belast is met de uitoefening van de decretale bevoegdheden, terwijl de andere publiekrechtelijke rechtspersonen die personeel toewijzen aan decretale bevoegdheden vrijgesteld zijn van het uitvoeren van dergelijke inhoudingen;

2. het zodoende aan het personeel van de Franse Gemeenschapscommissie dat belast is met de uitoefening van de decretale bevoegdheden de verplichting oplegt om bij te dragen tot de financiering - via het fonds voor egalisatie van het percentage van de pensioenbijdragen waarvan de opbrengst wordt bestemd voor de financiering van hetzij het gemeenschappelijk pensioenstelsel van de lokale overheden, hetzij het stelsel van de nieuwe bij de Rijksdienst aangeslotenen – van de pensioenstelsels van de lokale besturen, in tegenstelling tot alle andere personeelsleden die zijn onderworpen aan de regeling inzake rustpensioenen die van toepassing is op de personeelsleden van het algemeen bestuur van het Rijk die niet bijdragen tot de financiering van een ander pensioenstelsel dan datgene waaronder zij vallen en dat zij zullen genieten ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- Nicolas Bernard, Josiane Bogaerts, Olivier Brosteaux, Vincent Buisseret, Stéphane Corbesiers, Francis Cornelis, David Courtiol, Fabienne De Bisscop, Ronald De Pourcq, Nella Ferro, Pascale Fontaine, Philippe Foucart, Micheline Goossens, Nathalie Guille, Philippe Harmegnies, Nicolas Hotz, David Jacques, Nadine Lisen, Daniel Loos, Nathalie Mahieu, Nathalie Marest, Emmanuelle Mengeot, Carmen Moreno, Marlène Pacyna, Stephano Pettino, Fabienne Pochet, Mélanie Polain, Jeannine Ringoet, Philippe Royer, Alion Sall, Ali Saouti, Eric Scheers, Angela Spinelli, Micheline Van Belle, Jenny Van Cauwenbergh, Isabelle Van Maaren, Jean-Claude Vandenbenden, Laurence Abs, Michel Ayrinoff, Christine Baele, Emmanuel Baufoy, Martine Bauwens, Geneviève Beriaux, Alain Beriot, Patricia Boulogne, Alexandra Bucquet, François Buysse, Maria Canadas, Marlène Christoyanis, Daniel Clement, Pierette Collart, Marianne Coppoy, Michelin De Blaecke, Solange De Greif, Claudine

De Meulenaere, Maria Del Favero, Rudy Dehant, Christel Demortier, Corinne Desir, Maria Di Matta, Joëlle Doyen, Zuhair El Gayati, Philippe Ghyoot, Marc Goethals, Orhan Gulunay, Carol Guns, Nadia Herman, Philippe Honorez, Walter Hoznar, Abdeltif Laakel Sofet, Fabrice Lantez, Thi Thanh Le, Myriam Lechene, Philippe Leen, Philippe Legrain, Chantal Lummens, Dominique Magdeleens, Marc Mainghain, Lucy Marteau, Fabienne Masson, Daniel Mélard, Dominique Moyen, Guy Noël, Sebastien Noël, Claude Paulet, Johan Petit, Jean-Luc Pindeville, Christian Richard, Jean Rosquin, Jean-Marie Rosseels, Henri Ruttens, Thierry Schockaert, Maggy Schurmann, Marie-Chantal Schwab, Annie Simon, Kathia Steegmans, Magalie Scourfield, Chantal Stubbe, Christian Van Campenhoudt, Christelle Van Geel, Marc Verbelen, Evelyne Verschueren, Fabienne Vierendeels, Mireille Villers, Richard Willeme en Ntumba Zaina Pasi Bengi, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. R. Fonteyn, advocaat bij de balie te Brussel;

- de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten (RSZPPO), bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Lombaert, advocaat bij de balie te Brussel;

- het College van de Franse Gemeenschapscommissie, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Slegers en Mr. B. Fonteyn, advocaten bij de balie te Brussel;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Lombaert, voornoemd.

Op de openbare terechtzitting van 1 april 2014 :

- zijn verschenen :

. Mr. R. Fonteyn, voor Nicolas Bernard en anderen;

. Me S. Adriaenssen, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. B. Lombaert, voor de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten en de Ministerraad;

. Mr. B. Fonteyn, tevens *loco* Mr. P. Slegers, voor het College van de Franse Gemeenschapscommissie;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en E. Derycke verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeshil*

Het bodemgeshil betreft een inhouding van 13,07 pct. op het vakantiegeld van de ambtenaren van de Franse Gemeenschapscommissie.

Bij dagvaarding van 21 januari 2010 hebben 69 contractuele ambtenaren (verzoekschrift ingediend door Laurence Abs en anderen) en 37 statutaire ambtenaren (verzoekschrift ingediend door Bernard Nicolas en anderen) van de Franse Gemeenschapscommissie tegen die laatste een vordering ingesteld tot terugvordering van de zogenaamd onverschuldigde bedragen die zijn geïnd op hun vakantiegeld. De ambtenaren zijn van mening dat de Franse Gemeenschapscommissie een inhouding van 13,07 pct. zonder wettelijke grondslag heeft uitgevoerd. Zij vorderen van de Rechtbank de veroordeling van de Franse Gemeenschapscommissie tot de terugbetaling, aan iedere ambtenaar, van de op onregelmatige wijze ingehouden bedragen, en dit sinds 1 januari 2003.

Daar de Rijksdienst voor sociale zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten (RSZPPO) de betwiste inhoudingen heeft geïnd die de Franse Gemeenschapscommissie sinds 1 januari 2005 heeft uitgevoerd, is die dienst vrijwillig tussengekomen in het geding.

Bij vonnis van 9 april 2013 heeft de Rechtbank noch de door de statutaire en contractuele ambtenaren van de Franse Gemeenschapscommissie verdedigde argumentatie, noch die van de Franse Gemeenschapscommissie gevolgd, die in hoofdzaak aanvoerden dat de RSZPPO over geen enkele wettelijke grondslag beschikte om de betwiste inhoudingen te innen. Volgens de Rechtbank zijn het de artikelen *1bis* en 10 van de wet van 6 augustus 1993 betreffende de pensioenen van het benoemd personeel van de plaatselijke besturen die die wettelijke grondslag vormen, waarbij de inhouding dient om het Fonds voor egalisatie van het percentage van de pensioenbijdragen te financieren, fonds dat bestemd is voor de financiering van het pensioenstelsel van de plaatselijke besturen.

De partijen voor de feitenrechter hebben vragen bij de overeenstemming van de door de Franse Gemeenschapscommissie uitgevoerde inhouding met het grondwettelijk beginsel van niet-discriminatie, terwijl, enerzijds, de andere deeltentiteiten daarvan zijn vrijgesteld en, anderzijds, noch de andere deeltentiteiten, noch de federale overheid op die manier bijdragen tot de financiering van het pensioenstelsel van de plaatselijke besturen.

Het is in die context dat de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag aan het Hof stelt.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van het eerste onderdeel van de prejudiciële vraag

A.1.1. De Ministerraad en de Rijksdienst voor sociale zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten (RSZPPO) voeren in hoofdorde aan dat het uitgangspunt van de prejudiciële vraag verkeerd is, namelijk dat de Franse Gemeenschapscommissie de enige publiekrechtelijke rechtspersoon met personeel dat decretale bevoegdheden uitoefent, zou zijn die 13,07 pct. inhoudt op het vakantiegeld van zijn ambtenaren. Er zijn immers ook andere die dat doen.

In ondergeschikte orde zijn de in de vraag vergeleken situaties niet vergelijkbaar, aangezien de Franse Gemeenschapscommissie een gemengde entiteit is die tegelijk bevoegdheden als deeltentiteit en andere als gedecentraliseerde entiteit uitoefent. Bovendien is de Franse Gemeenschapscommissie niet aangesloten bij dezelfde instelling wat de sociale zekerheid betreft. Het is dus wegens die verbondenheid met de RSZPPO dat zij de inhoudingen van 13,07 pct. moet storten.

In uiterst ondergeschikte orde voeren de Ministerraad en de RSZPPO aan dat het verschil in behandeling verantwoord is. Het onderscheid berust niet zozeer op het onderscheiden pensioenstelsel van de vergeleken entiteiten, maar veeleer op hun aansluiting bij de sociale zekerheid. De aansluiting van de publiekrechtelijke

entiteit inzake sociale zekerheid zou dus relevant zijn om te bepalen of een inhouding op het vakantiegeld al dan niet verschuldigd is met toepassing van de wet van 6 augustus 1993.

In de tweede plaats stelt de Ministerraad vast dat eveneens een inhouding wordt uitgevoerd voor het personeel van andere publiekrechtelijke entiteiten die personeel toewijzen aan decretale bevoegdheden. In dat perspectief zou voor het personeel van de Franse Gemeenschapscommissie op dezelfde manier een inhouding worden uitgevoerd als voor de werknemers van die andere entiteiten.

Ten aanzien van het tweede onderdeel van de prejudiciële vraag

A.1.2. In hoofdorde voeren de Ministerraad en de RSZPPO aan dat twee uitgangspunten van de prejudiciële vraag verkeerd zijn. Enerzijds meent de Franse Gemeenschapscommissie ten onrechte dat het mogelijk zou zijn « binnen de Franse Gemeenschapscommissie een onderscheid te maken tussen het personeel dat is toegewezen aan de uitoefening van decretale bevoegdheden en het personeel dat is toegewezen aan de uitoefening van andere functies ». Anderzijds voert zij, eveneens ten onrechte, aan dat onder alle ambtenaren die zijn onderworpen aan het rustpensioenstelsel dat van toepassing is op de ambtenaren van de algemene administratie van de Staat, alleen die van de Franse Gemeenschapscommissie, door middel van de inhouding van 13,07 pct., zouden bijdragen tot de financiering van een ander pensioenstelsel dan het stelsel waaronder zijn ressorteren.

In ondergeschikte orde zijn de in de prejudiciële vraag vergeleken situaties in werkelijkheid niet vergelijkbaar, aangezien, « inzake sociale zekerheid », de ambtenaren van de Franse Gemeenschapscommissie en de andere ambtenaren die zijn onderworpen aan het rustpensioenstelsel van de ambtenaren van het algemeen bestuur van het Rijk zich van elkaar onderscheiden in zoverre de eerstgenoemden met volle rechtsmacht zijn aangesloten bij de RSZPPO, in tegenstelling tot de laatstgenoemden, die zijn aangesloten bij de RSZ.

In uiterst ondergeschikte orde leiden de Ministerraad en de RSZPPO uit het arrest van het Hof nr. 29/95 van 4 april 1995 af dat de vergeleken situaties geenszins wijzen op enige discriminatie, aangezien het Hof, in het in die zaak voorgelegde geval, het feit dat een ambtenaar een stelsel moet financieren dat hij niet zou genieten, niet als dusdanig discriminerend zou hebben geacht.

A.2. De Franse Gemeenschapscommissie en de eisende partijen voor de verwijzende rechter voeren aan dat de prejudiciële vraag, in beide onderdelen ervan, bevestigend dient te worden beantwoord.

In hoofdorde berust de prejudiciële vraag op een onjuiste interpretatie van de wet van 6 augustus 1993 betreffende de pensioenen van het benoemd personeel van de plaatselijke besturen, waarbij het Hof niet gebonden is door die interpretatie. De wetgever heeft geenszins de intentie gehad de Franse Gemeenschapscommissie te rekenen onder de plaatselijke besturen in de zin van die wet. Het zou twijfelachtig zijn dat de programmawet van 27 december 2004 bewust zou zijn afgeweken van de wil om de personeelsleden van de Franse Gemeenschapscommissie het op de ambtenaren van het algemeen bestuur van het Rijk toepasselijke rustpensioenstelsel te laten genieten.

In ondergeschikte orde, in de veronderstelling dat artikel 10 van de wet van 6 augustus 1993 wel degelijk toepasselijk zou zijn gemaakt op de Franse Gemeenschapscommissie, zou die opneming slechts een wetgevende toevalligheid vormen en voortvloeien uit een ongelukkige koppeling tussen twee soorten van onderscheiden wetgevingen (« pensioenen » enerzijds en « kinderbijslag » anderzijds). Aldus is de opneming van de ambtenaren van de Franse Gemeenschapscommissie in het pensioenstelsel van het benoemde personeel van de plaatselijke besturen niet te wijten aan het vermeende gemengde karakter van die instelling, noch aan de vastberaden wil van de wetgever, maar louter aan een onvolkomenheid in de tekst.

In nog meer ondergeschikte orde is het uitgangspunt van de prejudiciële vraag in strijd met de regels inzake de verdeling van de bevoegdheid tussen de federale entiteit en de deelentiteiten.

Hoewel het juist is dat, luidens artikel 6, § 1, VI, laatste lid, 12°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, de federale overheid als enige bevoegd is voor de sociale zekerheid, in die zin geïnterpreteerd dat het van toepassing is op de personeelsleden van de Franse Gemeenschapscommissie, lijkt artikel 10 van de wet van 6 augustus 1993 evenwel niet het karakter te hebben van een norm van sociale zekerheid.

Het pensioenstelsel is een contributief stelsel, terwijl het « verzekeringsbeginsel » gevolgen heeft voor de aard van het recht op de prestaties en voor de bijdrageplicht.

In voorkomend geval heeft de betaling van de bijdragen door de leden van de Franse Gemeenschapscommissie aan de RSZPPO geen contributief karakter. In die mate vormt het betwiste mechanisme geen regel inzake de financiering van de sociale zekerheid ten behoeve van de ambtenaren van de Franse Gemeenschapscommissie, maar een maatregel die, ten aanzien van die instelling, een strikt fiscale draagwijdte heeft die de begroting zonder tegenprestatie bezwaart.

Steunend op het voormelde arrest van het Hof nr. 29/95 dient te worden beschouwd dat het, in naam van de solidariteit, toelaat dat socialezekerheidsheffingen kunnen worden uitgevoerd op voorwaarde dat de contributieve instellingen de verdeling van het resultaat van die heffingen kunnen genieten, hetgeen te dezen niet het geval is.

Bovendien schendt de uitgevoerde inhouding de paragrafen 3 en 4 van artikel 87 van de voormelde bijzondere wet van 8 augustus 1980, in zoverre zij het geldelijk statuut van het personeel van de Franse Gemeenschapscommissie wijzigt. Ten slotte wijkt die inhouding, inzonderheid in zoverre zij het overgehevelde personeel van de Franse Gemeenschap betreft, zonder verantwoording af van de wettelijke en statutaire regels die inzake pensioenen van toepassing zijn op het in vast verband benoemde, tijdelijke en hulppersoneel van de Staat.

A.3. In hun memorie van antwoord voeren de Ministerraad en de RSZPPO aan dat de uitzettingen van de Franse Gemeenschapscommissie met betrekking tot de wettelijke grondslag van de inhouding op het vakantiegeld niet samenhangend zijn op chronologisch vlak. Zij onderschrijven evenmin de interpretatie die de Franse Gemeenschapscommissie geeft aan artikel 10 van de wet van 6 augustus 1993 en met name wat zij afleidt uit het arrest van het Hof nr. 29/95. Artikel 10 voert in de eerste plaats een egalisatiefonds in dat wordt gefinancierd door inhoudingen op het vakantiegeld waarvan de rechtmatigheid is erkend door het Hof in overweging B.12 van het voormelde arrest. Het mechanisme dat de plaatselijke besturen ertoe aanzet zich aan te sluiten bij het pensioenstelsel van de RSZPPO vormt bijgevolg slechts een aanvulling op de hoofdmaatregel. Het eerste doel van de wetgever bestaat erin de solidariteit onder de plaatselijke besturen te verzekeren.

De Franse Gemeenschapscommissie verwacht het vakantiegeld met de daarop uitgevoerde inhoudingen. Hoewel het juist is dat iedere ambtenaar van de Franse Gemeenschapscommissie het recht heeft vakantiegeld te innen krachtens artikel 29 van het koninklijk besluit van 22 december 2000 « tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen », blijft het feit dat ten aanzien van de inhouding op dat vakantiegeld, het artikel 10 van de wet van 6 augustus 1993 is dat de wettelijke grondslag ervan vormt.

Wat de aard van die inhouding betreft, vormt die wel degelijk, in tegenstelling tot wat de Franse Gemeenschapscommissie beweert, een socialezekerheidsbijdrage. In zoverre die inhouding bestemd is voor de financiering van een fonds, is ook de aard ervan soortgelijk.

De auteurs van de memorie verwijzen voorts naar een arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 25 april 2013 waarmee het heeft geoordeeld dat de door vijf Waalse provincies uitgevoerde inhouding wel degelijk viel onder de sociale bijdragen.

Aangezien het gaat om een sociale bijdrage vermocht de federale Staat, die ter zake bevoegd is op grond van artikel 6, § 1, VI, laatste lid, 12°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, een inhouding van 13,07 pct. op het vakantiegeld van de ambtenaren van de Franse Gemeenschapscommissie wettelijk op te leggen. Indien het Hof van mening zou zijn dat het niet gaat om socialezekerheidsbijdragen, zou het moeten toegeven dat de federale Staat, krachtens artikel 87, § 3, van dezelfde bijzondere wet, als enige bevoegd is om de regels inzake pensioenen in te voeren.

A.4.1. De Franse Gemeenschapscommissie herinnert in haar memorie van antwoord eraan dat de wetgever, voor de ambtenaren van de Franse Gemeenschapscommissie, de betwiste inhouding niet heeft willen kwalificeren als een « socialezekerheidsbijdrage ». Evenzo heeft de wetgever de inhouding niet willen losmaken van het pensioenstelsel van de ambtenaren.

« In verband met de oorspronkelijke wil van de wetgever - die uiteindelijk niet werd gevolgd - om iedereen een socialezekerheidsbijdrage op te leggen, herinnert de minister dus aan wat hij onder ' socialezekerheidsbijdrage ' begrijpt : namelijk dat de ambtenaren ' individueel ' bijdragen betalen voor hun eigen pensioenstelsel ».

Noch de Regering, noch de wetgever hebben de ambtenaren van de Franse Gemeenschapscommissie enige « socialezekerheidsbijdrage » ten laste willen leggen voor de financiering van een stelsel dat zij niet genieten.

Ten aanzien van de vermeende niet-vergelijkbaarheid van de situaties onderstreept de Franse Gemeenschapscommissie dat, in tegenstelling tot de inhouding op het niveau van de Franse Gemeenschapscommissie, die bestemd is voor de financiering van de financiële aanmoediging voor de deelneming van de besturen in het stelsel van de nieuwe aangeslotenen, de bedragen die worden ingehouden in de andere publiekrechtelijke entiteiten die over decretale bevoegdheden beschikken, ofwel worden aangewend voor het evenwicht van de sociale zekerheid (federale Staat), ofwel voor begrotingsdoelstellingen (gemeenschappen en gewesten). Er is dus wel degelijk een verschil tussen de uitgevoerde inhoudingen, in het bijzonder aangezien de Franse Gemeenschapscommissie, in tegenstelling tot de gemeenschappen en de gewesten, de bedragen niet kan bestemmen voor haar eigen financiering.

De Franse Gemeenschapscommissie is wel degelijk de enige overheid met personeel dat belast is met de uitoefening van de decretale (of wetgevende) bevoegdheden dat een dergelijke inhouding moet uitvoeren krachtens de artikelen 1*bis* en 10 van de wet van 6 augustus 1993. Het blijkt ook dat een en ander uitsluitend voortvloeit uit de schrapping van de woorden « en waarop de bepalingen van de artikelen 156 tot 169 van de nieuwe gemeentewet van toepassing zijn » door de programmawet van 27 december 2004 in artikel 1*bis* van de wet van 6 augustus 1993.

Er kan evenmin worden betwist dat die laatste wijziging niet is verantwoord om dat effect te bereiken. Ten slotte kan niet worden ontkend dat gedurende diezelfde periode (2003-2005), de(zelfde) federale wetgever – integendeel – uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij de ambtenaren van de Franse Gemeenschapscommissie wilde behandelen als hun tegenhangers die decretale of wetgevende opdrachten uitvoeren.

Het doel van de saisine van het Hof is aldus : heeft de federale wetgever, wanneer hij de voormelde wetgevende tekst heeft gewijzigd, de Franse Gemeenschapscommissie willen opnemen in de plaatselijke besturen voor het pensioenstelsel ? En dit op het ogenblik dat de wet van 3 februari 2003 houdende diverse wijzigingen aan de wetgeving betreffende de pensioenen van de openbare sector duidelijk de kwestie behandelde door te bepalen dat de Franse Gemeenschapscommissie dient te worden beschouwd als een deelentiteit op het vlak van haar « personeelsbeleid ».

De ondubbelzinnige uitdrukking van de wil van de federale wetgever inzake personeelsbeleid dateert van vóór de vermeende opneming van alle ambtenaren van de Franse Gemeenschapscommissie in het toepassingsgebied van de wet van 6 augustus 1993. De wetgever kon in 2004 bijgevolg niet hebben beschouwd dat de Franse Gemeenschapscommissie een plaatselijk bestuur zou worden alleen door middel van een wetswijziging die ertoe strekt bepaalde provinciale diensten in de plaatselijke besturen op te nemen.

De Franse Gemeenschapscommissie is van mening dat het arrest van het Hof nr. 152/2013 van 13 november 2013 haar principiële standpunten over het bestaande pensioenstelsel helemaal bevestigt.

Het eerste onderdeel van de prejudiciële vraag dient dus wel degelijk bevestigend te worden beantwoord.

A.4.2. Ten aanzien van het tweede onderdeel van de prejudiciële vraag verklaart de Franse Gemeenschapscommissie opnieuw dat dat onderdeel eveneens bevestigend dient te worden beantwoord in zoverre, in tegenstelling tot wat de Ministerraad en de RSZPPO aanvoeren, wel degelijk een onverantwoorde discriminatie bestaat tussen de Franse Gemeenschapscommissie en de andere deelentiteiten, waarbij de Franse Gemeenschapscommissie de enige deelentiteit is die haar ambtenaren niet kan opnemen in het stelsel van de nieuwe aangeslotenen en de aansluiting bij de RSZPPO vormt op zich overigens geen objectief en redelijk criterium om te verantwoorden dat de voordelen van een stelsel al dan niet worden genoten.

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepaling en de draagwijdte van de prejudiciële vraag

B.1.1. Artikel 10 van de wet van 6 augustus 1993 betreffende de pensioenen van het benoemd personeel van de plaatselijke besturen, zoals gewijzigd bij de wet van 17 september 2005 houdende invoering van een egalisatiebijdrage voor pensioenen, in werking getreden met terugwerkende kracht tot 1 januari 2005, bepaalt :

« § 1. Bij de Rijksdienst wordt een fonds voor egalisatie van het percentage van de pensioenbijdragen ingesteld. Dit fonds wordt gestijfd met een inhouding van 13,07 pct. die uitgevoerd wordt op het volledige bedrag van het vakantiegeld openbare sector, betaald aan de personeelsleden van de plaatselijke besturen.

De opbrengst van dit fonds wordt bestemd voor de financiering van hetzij het gemeenschappelijk pensioenstelsel van de lokale overheden, hetzij het stelsel van de nieuwe bij de Rijksdienst aangeslotenen, teneinde bij te dragen tot de overeenstemming van de bijdragepercentages die eigen zijn aan die twee stelsels.

De verdeling van de opbrengst van dit fonds zal jaarlijks, en voor de eerste keer in 1995, vastgesteld worden bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit.

§ 2. Artikel 11*bis* van het koninklijk besluit van 30 januari 1979 betreffende de toekenning van een vakantiegeld aan het personeel van 's lands algemeen bestuur houdt op van toepassing te zijn op de personeelsleden van de plaatselijke besturen ».

B.1.2. Het Hof wordt ondervraagd over de bestaanbaarheid van de voormelde bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat zij van toepassing zou zijn op statutaire of contractuele ambtenaren van de Franse Gemeenschapscommissie die belast zijn met de uitoefening van de decretale bevoegdheden.

Het Hof wordt verzocht om, enerzijds, het personeel van de Franse Gemeenschapscommissie dat belast is met de uitoefening van de decretale bevoegdheden en dat, met toepassing van artikel 81 van de wet van 3 februari 2003 houdende diverse wijzigingen aan de wetgeving betreffende de pensioenen van de openbare sector, het rustpensioenstelsel geniet dat van toepassing is op de ambtenaren van het algemeen bestuur van de Staat, in die interpretatie dat de in het geding zijnde bepaling de Franse Gemeenschapscommissie de verplichting zou opleggen een inhouding van 13,07 pct. uit te

voeren op het totaalbedrag van het vakantiegeld, te vergelijken met het personeel van de andere publiekrechtelijke rechtspersonen dat decretale bevoegdheden uitoefent en niet ertoe gehouden is een dergelijke inhouding uit te voeren. Anderzijds wordt het Hof met de vraag verzocht diezelfde ambtenaren van de Franse Gemeenschapscommissie te vergelijken met de ambtenaren van het algemeen bestuur van de Staat, die niet bijdragen tot de financiering van een ander pensioenstelsel dan het hunne, terwijl, nog steeds in dezelfde interpretatie, de voormelde ambtenaren van de Franse Gemeenschapscommissie, wier in het geding zijnde inhouding wordt gestort aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten (RSZPPO), via het fonds voor egalisatie van het percentage van de pensioenbijdragen van de plaatselijke besturen, het pensioenstelsel van de ambtenaren van de plaatselijke besturen zouden financieren dat zij geenszins genieten.

B.1.3. Het Hof beperkt het onderzoek van de prejudiciële vraag tot de aldus door de verwijzende rechter omschreven hypothese.

Ten gronde

B.2.1. Tot de wijziging ervan bij artikel 189 van de programmawet van 27 december 2004 bepaalde artikel *1bis* van de wet van 6 augustus 1993 betreffende de pensioenen van het benoemd personeel van de plaatselijke besturen :

« Voor de toepassing van dit hoofdstuk moet worden verstaan onder :

a) ‘ de Rijksdienst ’ : de Rijksdienst voor sociale zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten;

b) ‘ de plaatselijke besturen ’ : de besturen aangesloten bij de Rijksdienst krachtens artikel 32 van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag en waarop de bepalingen van de artikelen 156 tot 169 van de nieuwe gemeentewet van toepassing zijn;

[...] ».

B.2.2. Artikel 189 van de programmawet van 27 december 2004 heeft, door in artikel *1bis* van de voormelde wet van 6 augustus 1993 de woorden « en waarop de bepalingen van de artikelen 156 tot 169 van de nieuwe gemeentewet van toepassing zijn » te schrappen, de definitie van plaatselijk bestuur in de zin van de wet van 6 augustus 1993

toepasselijk gemaakt op de Franse Gemeenschapscommissie. Artikel 32 van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag van 19 december 1939, zoals gewijzigd bij de wet van 22 februari 1989, bepaalt immers :

« De Koning richt een Bijzondere Compensatiekas op waarbij van rechtswege zijn aangesloten :

- 1° de gemeenten;
 - 2° de openbare instellingen die afhangen van de gemeenten;
 - 3° de verenigingen van gemeenten;
 - 4° de agglomeraties en de federaties van gemeenten;
 - 5° de openbare instellingen die afhangen van de agglomeraties en van de federaties van gemeenten;
 - 6° de provincies;
 - 7° de openbare instellingen die afhangen van de provincies;
 - 8° de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de Franse Gemeenschapscommissie;
- [...] ».

B.3.1. De voormelde wet van 17 september 2005 regelt het vakantiegeld dat van toepassing is op de contractuele personeelsleden in de overheidssector, de vastbenoemde personeelsleden in de overheidssector en de ambtenaren van de plaatselijke besturen.

De tekst van het wetsontwerp dat eerst is goedgekeurd door de Kamer van Volksvertegenwoordigers alvorens te worden geëvoceerd door de Senaat voorzag erin dat de op de contractuele personeelsleden in de overheidssector toepasselijke reglementering ook van toepassing was op de contractuele personeelsleden van de diensten van de gemeenschaps- en gewestregeringen en « van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie alsook de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen zoals gedefinieerd in artikel 1 van het koninklijk besluit van 22 december 2000 », alsook op alle « vastbenoemde personeelsleden die een rustpensioen ten laste van de Staatskas zullen kunnen genieten » (*Parl. St.*, Kamer, 2004-2005, DOC 51-1444/007, pp. 3 en 5).

Aansluitend op de procedure van het belangenconflict ingesteld door het Vlaams Parlement (*ibid.*, DOC 51-1444/005 en DOC 51-1444/009) heeft de Senaat het door de Kamer goedgekeurde ontwerp geëvoceerd en de oorspronkelijke tekst gewijzigd om er uitdrukkelijk de delen uit te halen die de deeltentiteiten, met inbegrip van de Franse Gemeenschapscommissie, beoogden (zie *Parl. St.*, Senaat, 2004-2005, nr. 3-1166/3, pp. 4-6, en nr. 3-1166/6).

B.3.2. In tegenstelling tot wat de Ministerraad en de RSZPPO aanvoeren, zijn de contractuele ambtenaren, alsook de vastbenoemde ambtenaren van de Franse Gemeenschap die een rustpensioen ten laste van de Schatkist zullen kunnen genieten, uitdrukkelijk uitgesloten van het toepassingsgebied van de voormelde wet, daar zij tot een deeltentiteit behoren.

B.3.3. Hieruit vloeit voort dat artikel 10, § 1, van de wet van 6 augustus 1993, dat het voorwerp uitmaakt van de prejudiciële vraag, niet kan dienen als grondslag voor de heffing van een inhouding door de Franse Gemeenschapscommissie op het vakantiegeld van haar contractuele en statutaire ambtenaren die belast zijn met de uitoefening van de decretale bevoegdheden of het rustpensioenstelsel genieten dat van toepassing is op de ambtenaren van het algemeen bestuur van de Staat, en die niet vallen onder het toepassingsgebied van die bepaling die alleen de ambtenaren van de plaatselijke besturen beoogt.

B.4. De prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 22 mei 2014.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

J. Spreutels